

"Arrogante klootzak!"

Daan kijkt nog een keer om en gooit de deur dan met een smak dicht.

Hij ziet Hans' schim door de matglazen deur van het kantoor en krijgt de neiging er een stoel doorheen te gooien. Maar hij draait zich om en loopt langzaam door het restaurant naar de deur. Hij kijkt om zich heen naar de stoeltjes en tafeltjes, de hele entourage die zeven jaar zijn werkplek, zijn motivatie is geweest. Hij heeft alles bedacht, samen met Maayke. De tafeltjes, de kleedjes, de kleuren, kortom de hele inrichting van het restaurant. Hij gaat nog even door de klapdeurtjes naar de keuken. Zijn domein, zijn leven. Het bezorgde hem zijn inspiratie. Het was zijn wereld.

Even later staat hij op straat. Letterlijk en figuurlijk. Hij is aan de kant gezet! Zo maar, omdat mijnheer het restaurant heeft verkocht! Zo maar! Zonder hem ook maar van tevoren op de hoogte te brengen! En met onmiddellijke ingang!

"Of hij maar zo vriendelijk was het pand te verlaten! Je werkt hier niet meer!"

Zeven jaar lang hebben Hans en hij samen een klein maar goed lopend restaurant gehad, waar ze bijzondere, door Daan bedachte gerechten serveerden. Hans had het pand en de ondernemersopleiding waar het bedrijf op draaide maar Daan was de creatieve kracht. Hij was de chef met de diploma's voor de keuken en hij bedacht de kaart. Dat is dus zeven jaar goed gegaan. Het restaurant heeft een heel goede reputatie. Daan was ambitieus genoeg om naar een Michelinster te willen werken. Hij dacht dat ze er niet ver vandaan waren. Hans en hij hebben altijd alle ideeën gedeeld en zijn goede vrienden geweest. Maar nu is aan die idylle een eind gekomen. Hij is aan de kant gezet. Als een meubelstuk dat niet meer bruikbaar is. Hij kan zich wel voor zijn kop slaan dat hij zo goed van vertrouwen is geweest. Er staat niets op papier!

Hans was naar de keuken gekomen.

"Ik moet je even wat vertellen Daan. Ik heb een paar weken terug een man ontmoet die belangstelling had om het restaurant te kopen. Ik heb dat maar gedaan. Ik heb het hem verkocht. Hij heeft je niet nodig, zei hij."

Daan stond als versteend.

"Verkocht? Zo maar? Zonder daarover eerst met mij te praten? Je hebt mij niet nodig? We draaien dit toch samen? Je kunt het restaurant niet zomaar verkopen hoor! En mijn aandeel dan?"

Maar de zak zei dat hij toch de eigenaar was en dat hij, Daan, eigenlijk niet meer was dan, overigens zeer gewaardeerd, personeel. Van een aandeel was dus geen sprake! De afspraak dat ze gelijkwaardige partners zouden zijn werd met een simpele beweging door Hans als volkomen onbelangrijk van tafel geveegd.

Wie had het geld gehad?....Nou? Wie had de risico's genomen? Nou? Had Daan soms een contract?

Daan was stomverbaasd. Hij was altijd goed van vertrouwen geweest. Te goed dus. Was vriendschap dan helemaal niets meer waard?

In een oogwenk werd hem op deze manier ook een redelijk kapitaal door de neus geboord dat hij, in vol vertrouwen, verwacht had. En hij kan er niets tegen doen.

"Wat een ongelooflijke zak!"

Daan gaat dus nu voor de laatste keer naar huis. Lopend, zoals altijd maar met een andere stap dan normaal. Het is nog geen twintig minuten van het restaurant midden in het centrum naar huis. Anders dan anders loopt hij nu diep in gedachten.

Hij voelt een brok in zijn keel als hij na de wandeling van afstand naar zijn huis kijkt. Daar hebben ze voor gewerkt. Een mooi en vriendelijk huis. Witgepleisterd, met een rieten dak. Het geeft Daan altijd

het gevoel dat ze buiten wonen. Met een tuin waar ze samen in werken, waar de kinderen veilig kunnen spelen. Met ramen die uitzicht bieden naar alle kanten.

Maayke zit voor een van die ramen. Ze ziet hem nog niet, maar hij ziet haar wel.

Ze zit voorovergebogen haar planten te verzorgen. De planten die haar lust en haar leven zijn. Daan moet glimlachen en kijkt, ondanks zijn stemming, vertederd naar haar blonde krullen die haar guitige gezichtje omlijsten. Dan kijkt ze op en zwaait enthousiast, maar dan laat ze verbaasd haar hand zakken. Ze trekt vragend haar wenkbrauwen op als hij het pad op komt lopen. Ze vangt hem op bij de deur.

"Wat is er?" vraagt ze. "Waarom kom je thuis?"

Hij groet zacht als hij binnenkomt en duwt haar zachtjes naar de kamer en laat zich op de bank vallen.

"Ga maar even zitten. Ik zal het je vertellen."

Maayke gaat langzaam zitten. Haar gezicht staat ongerust.

"Wat is er nou?"

"Het is voorbij, lieverd. Hans heeft me daarnet op staande voet ontslagen. Hij heeft het restaurant verkocht."

Maayke springt overeind. "Wat? Ontslagen? Hoe kan dat nou? De zaak is toch van jullie samen?"

"Het pand is van hem en hij heeft ook alle investeringen gedaan. Het leek alleen maar of de zaak van ons samen was. Ik heb hem daarin altijd vertrouwd. Maar er staat niets op papier. Hij heeft zelfs geen afscheid genomen. Hij liet me zo weggaan. Het enige dat hij gezegd heeft, was, dat 6 maanden salaris binnen een paar dagen betaald zullen worden. En dat de nieuwe eigenaar zelf in de keuken gaat staan zodat ik echt overbodig ben geworden."

Hij zet zijn messenkoffer tegen de stoel.

"Ik heb deze toch maar meegenomen. Hij zal wel zeggen dat ook deze van hem is, dat alles van hem is. Dat hij het tenslotte betaald heeft. Maar deze is van mij."

Maayke komt naast hem zitten en neemt zijn hand in de hare.

"Het komt wel goed. We bedenken wel wat."

Hij kijkt om zich heen en neemt alles wat ze de afgelopen jaren van hun huis gemaakt hebben opnieuw in zich op. De lichtbeige leren bank en stoelen, hun zware bielzen tafel, blank geschuurd, samen een contrast vormend met de donker eiken parketvloer. Het witmarmeren vrouwenbeeld op de vloer, naast de deur naar de gang. Maayke haar planten, een weelde die op een tropische tuin lijkt. Het is een vertrouwd beeld, een bewijs van voorspoed, maar nu komt langzaam een bitter gevoel over hem, dat dit alles spoedig verleden tijd kan zijn. Dat ze hun huidige relaxte leven misschien zullen moeten opgeven.

Hij kijkt naar buiten waar de laatste bladeren van de bomen dwarrelen. Het is een redelijk droge herfst maar zonder zon is het toch somber. Plotseling is er luid gerammel aan de achterdeur die openvliegt en twee wervelstormen rennen de kamer binnen.

"Hallooo mam!... "Even stil en dan verbaasd, "Hallo pap?"

Sander en Lieke 12 en 10 jaar oud, zijn weer thuis uit school en de wat trieste stilte is verdreven.

"Waarom ben jij thuis, pap?" Lieke kijkt hem verbaasd aan. Hij is 's middags en 's avonds bijna nooit thuis.

"Ik ben vanaf nu bijna altijd thuis als jullie uit school komen, jongens. Ik ben ontslagen. Hans heeft het restaurant verkocht en mij op straat gezet."

De kinderen kijken bedremmeld.

"Betekent dat dat je nu geen werk meer hebt?" Sander kijkt hem vragend, met een beetje schuin hoofd aan. Hij laat zich op de leren poef in het midden van de kamer vallen.

"Ja, jongen, zo is het precies. Ik kan lekker de hele dag doen waar ik zin in heb."

"Maar dan verdien je toch ook niks meer?"

"Nee, dat is zo. Dus daar moeten we nu wat op gaan bedenken."

Lieke schiet overeind van de bank en legt feilloos de link. "Gaan we dan ook niet meer op wintersport?"

Maayke lacht. "Jawel hoor. Dat laten we ons niet afpakken. Pappa vindt wel weer nieuw werk."

Daan lacht nu ook en denkt eraan dat ze over vijf weken weer naar Oostenrijk gaan. De vakantie waar ze alle vier altijd het meest naar uitkijken. De twee kinderen staan al vanaf hun 4e jaar op de ski's en zijn hen zo langzamerhand al aardig de baas op de piste.

"Natuurlijk gaan we. En misschien blijven we er wel. Ik hoef nu toch niet meer terug," grapt hij wrang. Sander vliegt overeind. "Jaaaa.. Laten we dat maar doen!"